

**Laatste zondag van het kerkelijk jaar,
zondag 22 november 2020
in de Johannes de Dooperkerk**

alvast vooruit

organist: Wil Winkelman
voorganger: ds. Michiel de Zeeuw

PROTESTANTSE GEMEENTE
WARNS, SCHARL, LAAXUM

Welkom en mededelingen door een ouderling

Aansteken van de tafelkaarsen

Openingslied: Psalm 103: 5 (*organist speelt melodie, daarna zegt vg. tekst*)

Zoals een vader liefdevol zijn armen
slaat om zijn kind, omringt ons met erbarmen
God onze Vader, want wij zijn van Hem.
Hij die ons zelf uit aarde heeft genomen,
Hij weet, dat wij, uit stof aan 't licht gekomen,
slechts leven op de adem van zijn stem.

Bemoediging

Vg: Onze hulp is in de naam van de Ene,
Schepper van hemel en aarde.
Wij leven van zijn trouw, vasthoudend is zijn liefde.
De vrede van de Heer is met u;
Zijn genade doet ons leven. Amen.

Kyriëged, waarbij we, na 'zo bidden we', samen zeggen:

Gij die mijn verlangen kent
en de stilte in mijn vragen,
blijf uw mensen toegewend;
wil ons in ontferming dragen.

Gloria: 'De mensen die wij zijn'

Als gebed om inspiratie klinkt 'Geest van hierboven', gezongen door
Stef Bos, in de Broerekerk in Bolsward.

Geest van hierboven, leer ons geloven
hopen liefhebben door uw kracht
hemelse vrede, deel u nu mede
aan een wereld die u verwacht

ik wil het water naar de zee zijn
de zoden aan de dijk
het gevecht tegen de bierkaai
alles wat onhaalbaar lijkt

ik wil de rots zijn in de branding
met de verbeelding aan de macht
wil de stilte die vanzelf spreekt zijn
en het daglicht in de nacht

ik wil een land zijn zonder grenzen
waar de ruimte nog bestaat
ik wil traag zijn als de waarheid
die de leugen achterhaalt

ik wil de moed zijn van de wanhoop
het stilstaan van de tijd
ik wil een sprong zijn in het duister
en de laatste strohalm zijn

ik wil de taal zijn van een dichter
die zichzelf geen dichter noemt
het zout zijn van de aarde
en de kus die ons verzoent

ik wil een land zijn zonder woorden
gedragen door de wind
ik wil de wereld weer leren zien
door de ogen van een kind

en met de schoonheid van de onmacht
lopen langs een eindeloze weg
met open ogen dromen
weerloos en toch sterk

Eerste Schriftlezing: Exodus 34: 1 - 4

Toen verliet Mozes de vlakte van Moab en hij beklom de Nebo, een van de toppen van de Pisga, tegenover Jericho. Daar liet de HEER hem het hele land zien: het hele gebied van Gilead tot aan Dan, Naftali, het gebied van Efraïm en Manasse, heel Juda tot aan de zee in het westen, de Negev, de Jordaanvallei en de vlakte bij de palmstad Jericho, tot aan Soar. De HEER zei tegen hem: 'Dit is het land waarvan ik aan Abraham, Isaak en Jakob onder ede heb beloofd dat ik het aan hun nakomelingen zou geven. Ik laat het je nu zien, maar erheen oversteken zul je niet.'

Orgelspel

Gedicht: 'Het afscheid', Ida Gerhardt

HET AFSCHEID

Nu zwaarder wordt der jaren last
verschijnt mij vaak een droomgezicht:

een haven waar een schoener ligt,
en ik: ik ben een varengast.

En hoor: zij zingen al aan boord,
en taal wordt mij hun vreemde taal.

‘Vaarwel, mijn liefste en mijn land;
ik ben het beste in het want.

Vaarwel, houd mij geen ontrouw na;
ik ben het beste in de ra.

Vrienden, vaarwel! Ik ben het best
daarboven in het kraaienest.’

Ik heb geen wensen meer: ik ben
een varengast, en één van hen.

De hoorn meldt met grote stem
de afvaart en het nieuw begin.
De bootsman haalt de loopplank in.

Lied hierbij: ‘Ga in het schip, zegt Gij’, Gezang 917: 1

(organist speelt melodie, daarna zegt vg. tekst)

Ga in het schip, zegt Gij,
steek van het strand.
Vaar tegen wind en tij,
vaar naar de overkant,
wacht daar op Mij.

Tweede Schriftlezing: Mattheüs 14: 15-23

Bij het vallen van de avond kwamen de leerlingen naar hem toe en zeiden: 'Dit is een afgelegen plaats en het is al laat. Stuur de mensen weg, laat ze naar de dorpen gaan om eten voor zichzelf te kopen.' Maar Jezus zei: 'Ze hoeven niet weg, geven jullie hun maar te eten.' Ze antwoordden hem: 'We hebben hier niets, alleen vijf broden en twee vissen.' Hij zei: 'Breng ze mij.' En nadat hij de mensen opdracht had gegeven op het gras te gaan zitten, nam hij de vijf broden en de twee vissen, keek omhoog naar de hemel, sprak het zegengebed uit en brak de broden; hij gaf ze aan de leerlingen, en de leerlingen gaven ze door aan de mensen. Iedereen at en werd verzadigd, en toen ze de stukken brood die over waren ophaalden, hadden ze twaalf manden vol. Er hadden ongeveer vijfduizend man gegeten, vrouwen en kinderen niet meegeteld. Meteen daarna gelastte hij de leerlingen in de boot te stappen en alvast vooruit te gaan naar de overkant, hij zou ook komen nadat hij de mensen had weggestuurd. Toen hij hen weggestuurd had, ging hij de berg op om er in afzondering te bidden.

Lied hierbij: Gezang 917: 3, 5 en 6 (*we neuriën mee*)

Wij zien alleen nog maar
water en wind.
Zegt Gij dan: wacht Mij daar?
Wij, nu de nacht begint,
weten niet waar.

Kom met uw scheppingswoord
in onze ziel!
Spreekt dat de wind het hoort!
Kom, dat het water knielt,
bij ons aan boord!

Ik ben het, zegt Gij dan.
Kom maar met Mij
mee naar de overkant.
Wees maar niet bang, zegt Gij,
hier is mijn hand.

Overdenking

Muziek ter meditatie: Lux aeterna (eeuwig licht), Edward Elgar, gezongen door Voces8.

-Herdenking van de gestorvenen-

Gedicht: 'Als jouw naam klinkt' (MdZ)

Als jouw naam klinkt,
zie ik even
hoe je liep en wat je zei;
wat er altijd is gebleven
van jouw leven diep in mij.

Als jouw naam klinkt,
stroomt er water
uit mijn ogen, door mijn ziel.
Onze dromen, plan voor later,
tijd die in het water viel.

Nu jouw naam klinkt,
komt tot leven
hoe jij mij hebt meegemaakt,
meegeschapen, weggegeven,
mijn bestaan hebt aangeraakt.

Nu jouw naam klinkt,
wacht ik onder
onze levens eens een hand,
ook al voelt nu alles zonder,
God brengt ons weer in verband.

Vg: Wanneer we de gestorvenen gedenken,
laten we dan niet bedroefd zijn
als mensen die geen hoop hebben,
want niemand van ons leeft voor zichzelf,
niemand van ons sterft voor zichzelf;
wij leven en sterven voor God onze HEER,
Hem behoren wij toe.

Christus is opgewekt uit de doden,
als eersteling van hen, die ontslapen zijn.

*Als een naam genoemd wordt steekt een van de familieleden een kaars
aan met het licht van Paaskaars, symbool van de Opgestane Heer.
Ondertussen klinkt muziek.*

Wij op aarde hebben afscheid moeten nemen van:

Jantsje Grouwstra - de Vries

Hiltsje van Dam - Zeldenrust

Hans van Dam

Age Fouke de Vries

Jan de Vries

Geertje Hendriks - Sipkema

Bij de laatste kaars gedenken we anderen
die ons zijn voorgegaan
en met wie we ons verbonden weten.
Ieder kan voor zichzelf in stilte die naam of namen noemen.

We zijn stil

Kaarsje: Andere jaren werd iedereen uitgenodigd om naar voren te komen en desgewenst een kaarsje aan te steken, denkend aan wie je mist. De omstandigheden maken dat teveel heen en weer lopen nu onverstandig is. Om die reden is er een (beperkt) alternatief. Bij ieders zitplaats ligt een led-lichtje. Wanneer je wilt mag je nu dit kaarsje aandoen, in liefde verbonden met de mensen aan wie je nu denkt.

Gedicht: 'De stilte wil me spreken' (MdZ)

De stilte wil me spreken
van wie je bent voor mij.
Een ongekend ontbreken;
een levenslang voorbij.
Toch woont in zoveel dingen
een deel van ons bestaan.
Is dit een stil omringen
om jou te laten gaan?

De stilte stelt me vragen
waarop geen antwoord past.
Blijf ik jouw leven dragen,
wie houdt jouw dagen vast?
Zou jij mij willen zeggen
dat ik weer verder mag,
mij troostrijk uit gaan leggen:
dit is een nieuwe dag?

De stilte wordt omgeven
door hoe je met mij sprak;
de draden in ons leven.
Trek ik die draden strak?
Wanneer ik los durf laten,
raakt eens mijn knoop ontward.
Ik ben om mee te praten,
ik draag jou in mijn hart.

Dankgebed en voorbeden, die we na een stil gebed besluiten met een gezamenlijk gebeden OnzeVader.

Slotlied: Gezang 318: 2 en 5 (*we neuriën mee*)

Ons leven zal geborgen zijn
en eenmaal zal het morgen zijn,
als helder licht ons overstraalt;
een Davidsster die nooit meer daalt.

Gij doet ons reizen door de tijd,
verbonden in saamhorigheid,
in droefheid en verwondering,
in hoop en liefde onderling.

Zegen, die we beantwoorden met een gesproken 'Amen'.

Gedachtenissteen: Terwijl we luisteren naar 'The Family Tree' van Venice overhandigt de ouderling van dienst de gedachtenissteen en het stukje met de kaars aan de familieleden.

